

"Дългите мустаци" е един много характерен псевдоним, свързан с носените от П. Хитов мустаци, които той грижливо поддържал. В моменти на благоразположение на духа, по навик създаден с течение на годините, той обичал да ги пригладва. За един такъв случай ни осведомява Васил Николов от Карлово: "Войводата се усмихна и захвана да глади дългите си мустаки."²²

"Буюклията Алтън-дизлията" е прозвище, с което Панайот Хитов е бил наричан от своите съграждани след обира, извършен в къщата на Али ефенди. По повод на него П. Хитов отбелязва следното:

"- Е,е, замлъкни веч! - казах на Танаса. - Всичко разбрал, ами я ми кажи ти сега, чува ли се нещо за нас?"

- Нищо, нищо не се чува за вас - рече ми Танас. - Работата утихна. За сега само копачите по лозята се подиграват и си думат: "Буюклията Алтън-дизлията. Ха по- скоро да изкараме редовете, че ще вземем вървите с меките махмудии." Друго нищо не се чува за вас."²³

"З.Томовски" е последният известен псевдоним.

Скромност. Панайот Хитов е бил много скромен човек. През 1872 г. се появява книгата на Любен Каравелов "Хаджи Димитър Ясенев".²⁴ В средата на трета страница само на един ред е набрано: "Посвещава се на Панайота Хитова." Лаконичното посвещение е израз на уважението на Любен Каравелов към автора на книгата "Моето пътуване по Стара планина", която излиза от печат през следващата година. По повод на това посвещение Панайот Хитов, който твърде много уважавал и почитал загиналите борци за народно освобождение, по-късно в писмо до Л. Каравелов пише, че книгата не е трябвало да се посвети нему, а на други, например на Васил Левски, тъй като през последните пет години той, Хитов, нищо не бил направил, а те дейно са работили.

Значителен интерес представлява и списъкът на спомоществателите. В Белград това са: "Панайот Хитов 10; българските ученици 12. Сичко 22." Тук само за пълнота ще отбележа, че спомоществателството на П.Хитов представлява една незасягана страна от духовните му интереси. В тази насока вероятно ще се открият и други, записани от него заглавия на книги.

Една оценка. В писмото на племенника на Панайот Хитов - Атанас Хитов, изпратено от Болград на 27 август 1874 г. непосредствено след прекараната в Сливен лятна ваканция и под въздействие на видяното и чуто, се намира една останала в почти едновековно забвение след публикуването ѝ оценка за дейността и личността на Панайот Хитов. Тя принадлежи не на кого да е, а на съгражданина и съратника на войводата - главния учител в Класното училище на града, безспорно авторитетния руски възпитаник и уважаван от съгражданите си интелектуалец Добри Чинтулов.

Питам се: Как да не се позова на нея? Та нали те двамата по отношение на свободолюбието са били, както се казва, "сродни души"? Единият чрез музиката, а другият с действията си срещу поробителите. В писмото четем споделените вълнуващи редове: "Един от младежите ми разказваше, че няколко души граждани са